

[Lenger]

men hvis den samme aktivitet foregår i privat regie, så skal der ikke betales afgift.

Hvad der skulle afkøle bygge- og anlægssektoren, er derfor endt i nedskæringer f.eks. på hospitalsområdet, men også i forringelser og prisforhøjelser på den daglige service som f.eks. den kollektive trafik. Det er jo grotesk, når vi oplever et sandt trafikkaos på indfaldsvejene til København hver eneste morgen og det så viser sig, at regeringens eneste løsning er at stille den kollektive trafik endnu svagere i konkurrencen med privatbilsismen. Det er grotesk, og det er det, der er svaret på trafikkaos.

Vi har i dag flere indregistrerede personbiler, end vi nogen sinde har haft, mere end 1,5 millioner, og ved at tvinge f.eks. HT til højere takster på trafikken, færre afgang og dårligere service motiverer man jo flere og flere til at anskaffe sig en bil og til at bruge den ud fra filosofien, at når vi har 1,5 millioner biler i dette land, så skal de sandelig også bruges og tilsyneladende helst alle sammen på én gang.

Hvordan en sådan politik skulle harmonere med en hensigt om at afkøle bygge- og anlægssektoren, har vi meget, meget vanskeligt ved at se, og vi vil derfor anbefale socialdemokratiets forslag, fordi det uden at fjerne hele indgrebet retter op på de værste skævheder. F.eks. giver det kommunerne mulighed for at vedtage uændret service, hvis man vil. Det har ellers også været regeringens erklærede hensigt, men det er ikke rigtig blevet resultatet af indgrebet.

Lovforslaget giver også mulighed for at fjerne de elementer, der ikke har haft andet formål end at skaffe penge til staten eller rettere tage fra kommunerne, og endelig begrænser det de værste uligheder, som også ligger i indgrebet fra december.

Og så til slut, hvad jeg nok synes er det allervigtigste: socialdemokratiets forslag fjerner de afgifter, som er direkte i strid med andre vedtagne mål i folketinget. Jeg synes egentlig, at noget af det værste ved hele indgrebet er, at man i alle mulige andre debatter og i forbindelse med al mulig anden lovgivning i folketinget kan vedtage politiske mål og politiske hensigter, og når det så kommer til, at man skal foretage et økonomisk indgreb, som man gjorde i december, modvirker man de selv samme mål, som man ellers har været med til at stille op. Det synes jeg er

noget af det værste, og derfor er det også en begrundelse for at anbefale lovforslaget.

Steffensen (KrF):

Når man har siddet og lyttet til debatten om dette lovforslag, har det været interessant at kunne konstatere, at hvis alle havde haft de midler, der er nødvendige for at gennemføre socialdemokratiets lovforslag, så var der formodentlig ikke ret mange, der ville være uenige i, at det ville være interessant, og at det ville være rart, hvis man kunne gøre det.

Nu er forholdene jo imidlertid sådan, at den til enhver tid siddende regering har ansvaret for landets samlede økonomi, og det må den til enhver tid siddende regering jo sørge for at danne sig et parlamentarisk grundlag for for at kunne varetage.

Det har den nuværende regering så også gjort, og det er selvfølgelig baggrunden for, at man først fra indenrigsministerens side har henstillet til kommunerne, at de holdt det samme niveau, og det er også al baggrund for, at man fandt det nødvendigt at gribe ind i efteråret, som det nu er omtalt så meget.

Jeg skal ikke på kristeligt folkepartis vegne her stå og sige, at det er den eneste vise og gode måde, det kunne gøres på. Det ville være forkert. Det er heller ikke rigtigt at påstå – det er der heller ingen der har gjort – at det har været således, at det absolut på alle måder har været godt, uden at det kan have uheldige følger, det er helt givet.

Men tilbage står rigtignok, at ansvaret for, at man kan holde styr på landets økonomi, ligger hos regeringen og det parlamentariske grundlag, som regeringen nu har at arbejde på.

Derfor vil jeg også gerne sige, at det kan meget vel være, at den begrænsning, man gennemførte i efteråret, kunne have været gennemført på en måde, der var nok så fiks og nok så god. Det skal ikke benægtes. Men resultatet var trods alt, at det var det eneste, der var mulighed for at få gennemført for at få styr på landets økonomi eller holde igen på den udvikling, som jo ellers nemt ville være løbet af sporet, fordi der lå mange penge ude hos amter og kommuner, som regeringen skønnede ikke kunne tåle at komme ud i forbruget. Og så blev det jo til, at ansvaret er kommunernes og amternes med hensyn til,